

Jag mins det gamla Hernösand och dalen
Med Vårdkasberget i den södra vik.
O! står han kvar ännu den gamla salen
Hos Bäckströms med sin lockande butik?
Der mången gång jag såg uti pokalen,
Hur mitt förstånd sjönk under all kritik.
Man derifrån gick stundom oförmögen,
Men gick det bra, så gick man in på *Flögen*.

Jag mins de gamla krogar utan ände,
Dem nykterheten än ej skurit kring,
Man *Stenholms* kände och man *Roslings* kände:
Om *Wieselgren* man kände ingenting.
Hvartut jag sedan mig i världen vände,
Var Norrlands-punschen bäst på jordens ring —
Kom, broder! kom dit bort till nordanlanden!
Der man kan få en ärlig tår på tanden.

